

Јовица Тишма

ЦИЛЕ, РАЗМАЖЕНО ПИЛЕ

Илустровао
Александар Стојшић

Copyright © 2020, Јовица Тишма

Copyright © 2020, за ово издање ЛАГУНА

САДРЖАЈ

ЉУБИ ГА МАЈКА	9
КОМШИЈЕ	22
СЛАТКА ОСВЕТА	31
ЛОШЕ ДРУШТВО	36
ДРУГИ ЧАС	48
ТРЕЋИ ЧАС	57
МУКА	68
НАЈВАЖНИЈИ ЧАС	78
ПОКАЈАЊЕ	85
ЗА НЕКОГ ЈЕ БИО СРЕЋАН КРАЈ... 97	
НЕОБИЧНЕ РЕЧИ И ИЗРАЗИ . . .	101

**ЦИЛЕ,
РАЗМАЖЕНО
ПИЛЕ**

или

*Ко не мисли него срља,
обавезно и надрља*

ЉУБИ ГА МАЈКА

На почетку ове приче

сазнаћете како је Циле

постао размажено пиле.

Заувек ће се памтити дан када је у дом госпође Ковиљке и господина Петка стигла најлепша беба на свету: мекана, жута грудвица са малецним кљунићем, два црна радознала окца, нежним крилцима и немирним репићем... Мама и тата су свом синчићу одмах наденули лепо име Циле, јер су тако могли да му тепају Циле-Пиле!

– Волећемо га највише на свету! – рекла је мама Ковиљка, коју су сви звали Кока.

– Ма какви! – успротиви се господин Петко, ког су сви звали баш тако – Петко, јер

је био најпознатији петао у крају. – Волећемо га од земље до неба!

И стварно су га толико волели!

А то је Цилету било мало. Када је малчице порастао, питао је маму и тату шта је веће – ако га воле највише на свету, или ако га воле од земље до неба, или ако га обожавају.

– Ја мислим да је највеће ако те обожавамо – рекла је мама Кока.

– Е, онда хоћу то – одлучио је Циле.

– А, не! – умешао се и тата Петко. – Има веће и од тога. То је када те О-БО-ЖА-ВА-МО највише на свету!

– Е, онда нећу оно, него то – хитро је променио мишљење слатки синчић.

И од тада су га О-БО-ЖА-ВА-ЛИ. Највише на свету.

Док је био баш мало-мало пиленце, Цилета су, као и свако мало дете, мама и тата хранили. Проналазили су и доносили му мрвице које је он с уживањем кљуцкао. Чак и када је довољно порастао да може сам да једе, мама Кока и тата Петко више су волели да га они

хране. И то није било једино у чему су му угађали. Толико су га волели да су му испуњавали сваку жељу.

Били су родитељи какве би свако дете пожелело.

– Погледај, молим те! – чудио се тата Петко гледајући пачиће како се брчкају у бари. – Какви су то родитељи који тек тако пуштају децу у воду! Ко зна шта све може да им се деси! Мораћу да скренем пажњу комшији Паји. Школован човек, лекар, брине о свима, а за своју децу не мари.

– Нека свако ради како мисли да треба – додавала је мама Кока. – Ми нашег Цилета никада нећемо купати. Је л' да, љуби га мајка?

– Пију, пију, пију... – одговарао је Циле задовољан што га мама већ два сата чешка по леђима, а то је обожавао.

– А види ово, молим те! – настављао је да се чуди тата Петко гледајући прасиће како се ваљају у блати. – Какви су то родитељи који деци дозвољавају да се прљају! Мораћу да скренем пажњу комшији Ристи. Деца су му као свиње.

– А и од кога су могли нешто да науче кад им ни отац није бољи – додавала је мама

Кока. – Ми нашег Цилета нећемо пустити ни прстиће да испрља. Је л' да, љуби га мајка?

– Пију, пију... – одговарао је Циле окрећући се да га мама наредна два сата чешка по стомаку јер је и то обожавао.

– Ц, ц, ц! – није прекидао с чуђењем тата Петко гледајући ћуриће на буњишту. – Какви су то родитељи који децу пуштају да кљуцају шта стигну! Мораћу да скренем пажњу комшији Ћири да се то тако не ради.

– То нису наша посла – подсећала га је мама Кока. – Ми ћемо нашег Цилета увек да хранимо, да нам се дете не мучи. Је л' да, љуби га мајка?

Овај пут Циле ништа није одговорио јер се од чешкања увек успава.

А када је Циле довољно порастао да пође у школу, мама и тата су одлучили да је дошло време да научи сам да једе. То је било овако.

– Циле, Циле, моје слатко пиииилеее... Циле, Циленце, татино пиленцеее! – певушио је тата Петко док је излазио из куће.

– Пију, пију, пију... – упадао му је Циле у песму вукући се за њим.

– Рођена звезда! – одушевљавао се тата Петко, иако Циле осим тог *џију*, *џију* није знао ништа друго. – Када још мало порастеш, одвешћу те на телевизију да те чује цео свет...

– Пију, пију, пију... – настављао је осокољени малиша дерњавом свима да пробија уши.

– Да ли си гладан?

– Пију, пију, пију...

– То је одлично за почетак часа, љуби те тата. Дакле: Како се набавља ручак! Гледај, памти и учи!

То рече, па отрча до буњишта, мало проче- прка ногама и убрзо се врати с великом глистом у кљуну:

– Зини!

Циле зину, и таман да му тата спусти глисту у кљун – намршти се:

– Пију...? Шта је то?

– Па глиста!

– Фуј! Бљак! Фуј, фуј, фуј! Не пада ми на памет да једем глисте.

– Зашто? Види како је дебела и сочна.

– Кеееевоооо! – раздра се Циле колико га његово пилеће грло носи.

Истог трена уплахирана мама Ковиљка истрча из куће:

– Шта је било Циле, мамино пиле?

– Тале ме тера да једем глисте, а оне су бљак!

– Зашто га тераш?! – прасну накострешена мама Кока. – Видиш да дете неће глисте!

– Не може да неће. Како да порасте ако не једе месо?

– Неееећу да порааастееем! И неееећу глистееее! – настављао је Циле са драњем.

– Добро, љуби те мамица. Сада ћу ја да ти спремим нешто лепо.

– Прво отерај ћалета са том глистом!

– Чуо си дете! Ајде, иш! Иш! Иш!

Покуњен и постиђен, тата Петко пође ка буњишту, док му се она јадна глиста мигољила у кљуну. „Штета да се баци овакав залогачић!“, помисли он па је крадом, док га нико није гледао, прогута. А онда, да би одагнао кривицу што се гости док се његов синчић љути на њега, поче да гунђа:

– Скроз га је размазила! Скроз! Направиће ми од сина неку сека Персу. Дечаци

морају бити јаки. А како да буде јак ако не једе месо?

Ни гунђање, ни сластан залогај пре тога, нису му поправили расположење. Зато је ћутке наставио безвољно да чепрка.

– Узми, пиле мамино – нуткала је синчића мама Кока. – Кукуруз је диван, кљуцни. Од њега ћеш бити вееелики, велики!

– Рекао сам да нећу да будем велики! – дурио се Циле.

– Па ко те тера, пиле мамино? Не мораш. Онда једи да будеш јак.

– Нећу да будем јак! – наставио је Циле да се дури.

– Па не мораш! Једи да будеш леп.

– Нећу да будем леп! – није Циле одустајао од дурења.

– Онда једи да не будеш гладан.

– Е, то хоћу! – рече Циле, али тек што је кљуцнуо прво зрно кукуруза поче да кука. – Аааааа! Јаааао, јаааао! Ђааалеее!

Као да је само то чекао, тата Петко дојури:

– Шта је било, пиленце татино?

– Кева ме тера да једем кукуруз, а он је твррррд! – цмиздрио је. – Она хоће да положим кљуууун. Отерај је.

– Чула си дете! Ајде, иш! Иш! – потеря господин Петко очајну госпођу Ковиљку, па се сети: – Чекај! Дај ми тај кукуруз. Сад ће татица свом синчићу да направи нешто лепо.

Мама Кока, покуњена, оде на буњиште, а тата Петко утрчи у кућу из које се мало потом зачу неко пуккетање. Циле, намрштен и надурен, прво је само стајао и дурио се, а онда угледа један малецни камичак, намрши се и шутну га из све снаге.

– Јаааааа! Јаааааа! Мааааааа!

Као да је само то чекала, мама Кока дојури:

– Шта је било, пиленце мамино?

– Овај ме камен удааариооо... – кмечао је Циле показујући на каменчић. – Изударај га.

Истог трена мама Кока навали да кљуца и шутира недужно каменче:

– Ти ћеш мог синчића да удараш, битанго једна камена и глупа?! Ти!? Тучеш њега, малог и јадног, а? Е, па, сад види како је то кад тебе неко туче, безобразниче! Ево ти! Ево ти!

Утом и тата Петко изађе из куће носећи велику чинију, угледа разбеснелу маму Коку и, збуњен, стаде:

– Шта је то?

– Онај камен ме ударио па га сад мама
бије! – кезио се Циле коме је све то одједном
постало много смешно.

– Јееее ли? Држи! – процеди тата Петко,
спусти ону чинију пред Цилета, па се нако-
стреша тако страшно да су перца на врату
почела да му испадају од љутине. Потом
приђе задиханој мами Коки и рече: – Мрдни
се! – а онда приђе јадном камичку и мада га
овај никако није могао чути, издра се на њега:
– Мог! Сина! Нико! Не! Сме! Ни! Да! Пипне!
Знаааааш!?

После тог *знаааааш* тако га је жестоко
шутну да је јадничак одлетео чак у треће дво-
риште.

Задовољан и поносан, отресе крила и врати
се сину:

– Боли?

– Бооооооо... – цвилео је Циле.

– Онда узми ово! Да прође! – рече тата пру-
жајући му једну кокицу. – Зини!

Циле зину, али одмах потом затвори кљун
па сумњчаво упита:

– А шта је то?

– Кокице, љуби те тата!

– Фуј!

- Није фуј, него кокице. Оне су мљац!
- Нећу да једем кокошке!
- Нису то кокошке, него кокице. Оне се праве од кукуруза. Пробај.

Пошто им Циле очигледно није поверовао, тата Петко кокицу убади себи у кљун:

- Ммммм... Ево, видиш како тата једе.

– Па ти једеш и глисте, нећу. Нека проба
мама.

Мама Кока га хитро послуша:

– Ммммм... Браво тата. Ти правиш најбоље
кокице на свету! А сад ти, пиле мамино.

Циле узе једну кокицу, погледа је, потом
малчице отвори свој пилећи кљунић, при-
несе кокицу и... Ништа. Чека! Узбуђени роди-
тељи нису ни дисали ни трептали очекујући
да синчић коначно убаци кокицу у кљун.
Тата Петко од узбуђења умало није почео да
грицка канце на ногама.

– Ух! – лакнуло је мами и тати кад је кокица
коначно завршила и Цилетовом кљуну.

– Мммм... Ово је лепо!

– Па рекли смо да је лепо! – узврати мама
Кока.

– Само ме мрзи да жваћем.

– А ти гутај, пиленце татино!

– Ја ћу све сам да поједем, вама ништа не
дам! Не смете ниједну кокицу да ми пипнете.
Све је за мене! Јесте ли чули?! Све!

– Чули смо, пиле мамино. Само ти једи,
нећемо ни да их погледамо. Јелда, тата? – рече
пресрећна мама Кока, па цмокну синчића у
образ.

Он се намршти и, згађен, обриса мамин пољубац. Тата Петко га цмокну у други образ, а Циле се и њему намршти и, згађен, обриса и његов пољубац.

– А сад идите у кућу и пустите ме да једем
– нареди им Циле.

– Мој син! – рече разнежена мама Кока, обриса срећну сузицу која јој је кренула из левог ока, и уђе у кућу.

– Какав син? То је синчина! – рече поносни тата Петко и уђе за њом.